

<p>Sútra lotosu skvostné Dharmy (Lotosová sútra) Kapitola čtvrtá: Víra a porozumění V ten čas, kdy muži celoživotní moudrosti Subhuti, Mahakatyayana, Mahakashyapa, a Mahamaudgalyayana slyšeli od Buddha Dharmu (pravé učení), kterou nikdy předtím nepoznali, a slyšeli proroctví světem Ctěného, že Shariputra dosáhne anuttara-samyak- sambodhi (nejvyšší dokonalosti), jejich myslí byly pohnuty jako zřídka předtím a tančily radostí. Rázem povstali ze svých míst, upravili si šat, odhalili svá pravá ramena a poklekly svými pravými koleny k zemi. Tisknouc své dlaně k sobě, s jednotnou myslí sklonili svá těla v gestu uznání, a vzhlížejíc v úctě vzhůru na tvář světem Ctěného, řekli Buddhovi: „Stojíme v čele mnichů a jsme všichni staří a zchátralí. Věřili jsme, že jsme již dosáhli nirvány (nejvyššího ráje) a že jsme nemohli udělat více, a tak jsme nikdy nehledali dosažení anuttara- samyak-sambodhi</p>	<p>(nejvyšší dokonalost). „Je tomu již dlouhý čas, co světem Ctěný poprvé začal s výkladem Dharmy (pravé učení). Po tu dobu jsme seděli na svých pozicích, naše těla znavená a netečná, meditujíc pouze o konceptech prázdnoty, ne-formy, a ne-konání. Ale co se týká požitek a transcendentální síly Dharmy (pravé učení) bódhisattvy, nebo očišťování Buddhových zemí a spásy živých bytostí - v těchto naše mysl nenalezla potěšení. Proč je tomu tak? Protože světem Ctěný nám umožnil překročit trojí svět a dosáhnout osvícení nirvány (nejvyššího ráje). Navíc, jsme staří a zchátralí. Když jsme slyšeli o této anuttara-samyak-sambodhi (nejvyšší dokonalosti), kterou Buddha užívá k učení a konverzi bódhisattvů, naše myslí nebyly naplněny žádnou myšlenkou radosti či souhlasu. Ale nyní v přítomnosti Buddhy jsme slyšeli tohoto naslouhače hlasu přijmout proroctví, že dosáhne anuttara-samyak-sambodhi</p>	<p>(nejvyšší dokonalosti) a naše myslí jsou velmi potěšeny. Získali jsme to, co nikdy předtím. Rázem jsme byli schopni slyšet Dharmu (pravé učení), kterou je vzácné nalézt, něco, co jsme dosud nikdy nečekali, a hledíme na sebe jako na zcela šťastné. Dostalo se nám veliké milosti a prospěchu, nesmírně vzácného klenotu, něčeho nehledaného, co vzešlo samo ze sebe. Světem Ctěný, rádi bychom nyní použili parabolu, abychom se jasně vyjádřili. Představme si člověka, věkem ještě mladého, který opustil svého otce, utekl pryč, a žil po dlouhý čas v jiné zemi, po snad deset, dvacet, nebo i padesát let. Jak stárnul, stalo se, že byl stále chudší a v nouzi. Pospíchal všemi směry, hledajíc ošacení a potravu, putujíc dál a dál do ciziny, dokud shodou okolností neobrátí své kroky ve směru své domoviny. Otec mezitím neúspěšně hledal svého syna a usídlil se v jistém městě. Otcova domácnost byla velmi</p>
--	--	---

zámožná,
s nezměrnými bohatstvími
a poklady.
Zlato, stříbro, lapis lazuli,
korály, jantar,
a křišťálové růžence
naplňovaly a přetékal
z jeho skladů.
Měl mnoho čeledínů
a služebníků,
sekretářů a průvodců,
a slonů a koní,
vozů nepočítaně.
Byl zapojen do výnosných
podniků doma
a ve všech zemích kolem,
a také v obchodech
s mnoha kupci
a potulnými prodejci.
V ten čas
zchudlý syn
putoval
od vesnice k vesnici,
procházejíc skrz
různé země a města,
dokud nakonec
nedorazil do města,
kde přebýval jeho otec.
Otec neustále myslel
na svého syna,
ale ačkoliv od něj
byl odloučen
po více než padesát let,
nikomu jinému
o této věci
nikdy nic neřekl.
Pouze nad tím sám hloubal,
se srdcem naplněným
lítostí a touhou.
Pomyslel si, že je starý
a zchátralý.
Měl veliké jmění
a statky, zlato, stříbro
a vzácné poklady,
které naplňovaly a přetékal
z jeho skladů,
ale neměl žádného syna,
takže kdyby měl
jednoho dne zemřít,
jeho bohatství a statky

by byly rozptýleny
a ztraceny, neboť nebylo
nikoho, komu je svěřit.
To byl důvod,
proč neustále tak upřímně
myslel na svého syna.
A měl také
tuto myšlenku:
Kdybych dokázal nalézt
svého syna a svěřit mu
své bohatství a statky,
pak bych byl spokojený
a mé mysli by se ulevilo
a již bych dále
neměl žádné starosti.
Světlem Ctěný,
v ten čas
se zchudlý syn
hnal z jednoho
zaměstnání do druhého,
dokud shodou okolností
nevešel do otcova domu.
Stál po straně brány,
hledíc do dálky
na svého otce,
který seděl
na lvím trůně,
jeho nohy se opíraly
o zdobné trnože, zatímco
Brahmani, šlechtici,
a hospodáři,
stejně uctíví,
jej obklopovali.
Ozdoby z drahokamů
v hodnotě tisíců
nebo desetitisíců
zdobily jeho tělo,
a sekretáři, čeledíni
a služebníci,
držící bílá ovívadla,
stáli v pohotovosti
nalevo i napravo.
Byl nad ním
zdobený přístřešek,
s květovanými prapory
visícími z něj dolů,
ovoněná voda
byla rozprášena
po zemi,
hromady vzácných květin

byly rozesety kolem,
a vzácné předměty byly
seřazeny tu a tam,
předváděny, odnášeny,
předávány a přijímány.
Takové byly
mnohé druhy ozdob,
symboly výsad,
a znamení
pocety.
Když zchudlý syn viděl,
jak veliká je moc
a autorita
jeho otce,
byl naplněn strachem a bázni
a litoval, že kdy přišel
na takové místo.
Potajmu
si pomyslel:
To musí být nějaký král,
nebo někdo, kdo je
roven králi.
Toto není druh místa,
kde pro sebe
mohu najít práci
a získat živobytí.
Bylo by lepší
jít do nějaké chudé vesnice,
kde, když budu tvrdě
pracovat, najdu místo
a budu moci snadno získat
potravu a ošacení.
Pokud zde zůstanu dlouho,
mohou se mě zmocnit
a dotlačit do služby!
Když takto přemýšlel,
hnal se pryč.
V tu dobu
bohatý starý muž,
usazený na svém trůně,
pozoroval svého syna
a okamžitě jej
rozpoznal.
Jeho srdce bylo naplněno
velikou radostí
a rázem si pomyslel:
Nyní mám někoho, komu
mohu svěřit své sklady
bohatství a statků!
Mé myšlenky byly neustále

při tomto mém synovi,
ale nemohl jsem
jej spatřit.
Nyní se náhle objevil
sám od sebe,
což je přesně to,
co jsem si jen mohl přát.
Ačkoliv jsem starý
a zchátralý,
přesto se zajímám o to, co se
stane s mým vlastnictvím.
Načež vyslal
vedle stojícího,
aby šel za synem tak rychle,
jak je to jen možné
a přivedl jej zpět.
Načež posel
svižně spěchal
za synem
a popadl jej.
Zchudlý syn,
poplašený a bojácný,
vykřikl s rozčileným
hlasem, „Neudělal jsem
nic zlého!
Proč se mě zmocňuješ?“
Ale posel jej
uchopil ještě pevněji
než kdykoliv dříve a silou
jej táhnul zpět.
V tu chvíli si syn
pomyslel,
nedopustil jsem se
žádného zločinu a přesto
jsem se stal zajatcem.
Jistě budu
odsouzen k smrti!
Byl vystrašenější
než kdy předtím
a klesl k zemi,
omdlévajíc v zoufalství.
Otec, pozorujíc to
z dále,
promluvil k poslovi
se slovy, „Nepotřebuji
tohoto muže.
Nenuť jej,
aby sem přišel,
ale pokrop jej chladnou
vodou na tvář, aby přišel

ke svým smyslům.
Pak mu nic víc
neříkej!“
Proč to udělal?
Protože otec věděl, že jeho
syn měl skromné
vyhlídky a ambice,
a že jeho vlastní bohatá
a význačná pozice
by pro syna byla
obtížně přijatelná.
Věděl velmi dobře,
že to byl jeho syn,
ale jako užití
vhodných prostředků
se zdržel toho,
aby komukoliv řekl,
„toto je můj syn.“
Posel
řekl synovi,
„Nyní tě propouštím.
Můžeš jít
kamkoliv si přeješ.“
Zchudlý syn
byl potěšen,
získajíc,
co předtím neměl,
a zvedl se ze země
a vyrazil
do chudé vesnice,
aby se poohlédl
po potravě a ošacení.
V tu dobu bohatý muž,
v naději, že přiláká
svého syna zpět,
se rozhodl
použít vhodných prostředků
a poslal dva muže
jako tajné posly,
muže, kteří byli hubení
a ztrhaní a nepůsobili
imponujícím dojmem.
„Běžte a vyhledejte
toho chudého muže
a příležitostně se k němu
přiblížte. Řekněte mu,
že víte o místě, kde může
získat dvojnásob běžného
platu. Pokud bude souhlasit
s dohodou, pak jej

přiveďte sem
a dejte mu práci.
Pokud se zeptá o jakou
práci se bude jednat,
řekněte mu, že bude
zaměstnán k odklizení
exkrementů, a že vy dva
bude pracovat s ním.“
Ti dva poslové
pak najednou vyrazili,
aby našli toho chudého
muže, a když se jim to
podařilo, promluvili k němu,
jak byli instruováni.
V ten čas
zchudlý syn požádal
o zálohu na svůj plat
a pak šel s muži,
aby pomohl odklízet
exkrementy.
Když otec uviděl
svého syna, soucítit s ním
a podívoval se nad ním.
Jiného dne,
když hleděl z okna,
uviděl v dále
svého syna, jeho tělo
hubené a ztrhané,
špinavé od exkrementů,
prachu, potu a nečistot.
Otec okamžitě sundal
své náhrdelníky,
svá jemná roucha
a další své ozdoby
a obléknul si šaty, které
byly potrhané a špinavé.
Rozetřel si po těle
špínu, vzal do své pravé
ruky náradí na odstraňování
exkrementů
a předstírajíc
hrubé chování
promluvil k pracovníkům
se slovy,
„Pokračujte ve své práci!
Nesmíte být líní!“
Užívajíc těchto
vhodných prostředků
se mohl přiblížit
ke svému synovi.